

משה חיים פלח

- 1..... בסוגיא דגר קטן
 5..... בענין קלב"מ בקנס (ב)
 7..... בענין מכירת שטרות
 10..... בענין רוב דרוב

בסוגיא דגר קטן

יכולה למחות וקודם שהגדילה אינה יכולה למחות, ויעוין ברש"א דתי' צ"ס תוספות וז"ל וכתוספות מתרלין דעד שמודיעין אותה מתן שכרן ועונשן של מלאת אינה גיורת גמורה והגדילה שעה אחת בגירותה אחר שהודיעה עונשן של מלאת קאמר, ולפי דצריבס לריכין להודיעו לאחר שיגדיל עכ"ל.

ומבואר בדברי התוס' דאייתי ברש"א, דכל זמן שלא הגדילה אינה גיורת גמורה, ול"צ גדר בדצריס, דמכי הך גירות שאינה גמורה, והרי ודאי דהויא ישראלית כבר בקטנות, דאל"כ היאך מותרת להנשא והיאך אית לה קנס וכתובה אף אם לא מיחתה.

אמר רב הונא גר קטן מטבילין אותו על דעת צית דין מאי קמ"ל דזכות הוא לו וזכין לאדם שלא בפניו תנינא זכין לאדם שלא בפניו כו' הב"ע צגר שנתגיירו צניו וצנותיו עמו דניחא להו צמאי דעציד אצוהון אמר רב יוסף הגדילו יכולין למחות איתיציה אציי הגיורת והשצוייה והשפחה שנפדו ושנתגיירו ושנשתחררו פחותות מצנות שלש שנים ויום אחד כתובתן מאתים ואי ס"ד הגדילו יכולין למחות יהצין לה כתובה דאזלה ואכלה בגיורתה לכי גדלה, לכי גדלה נמי ממחייא ונפקא כיון שהגדילה שעה אחת ולא מיחתה שוב אינה יכולה למחות, ועמדו הראשונים דהא אי אפשר לנמלס והא רק משתגדיל

והנה התוס' בסנהדרין (סח ז) כתבו וז"ל ואף על גב דאמרינן צכתובות הגדילו יכולין למחות הא אמרינן דכשגדלו טעא אחת ולא מיחו טוב אין יכולין למחות דמועיל להו מילה ועבילה של קטנות שהיתה בגופם ואין חסירים אלא קבלת מלות ומחוך שגדלו ולא מיחו היינו קבלה עכ"ל, ומדצריהם מצואר דטעמא דמחאה היינו משום דע"ז ליכא קבלת מלות, אולם דצרי התוס' דאיתיה הרשצ"א נראה דאין כוונתם לזה, אלא להגירות אינה גירות גמורה עד שיודיעוה מתן שכרן ועונשן של מלות [וכבר ביארו האחר' דהודעת מלות וקבלת מלות תרי דיני נינהו ואכמ"ל] וממילא כל זמן שלא הודיעוה יכולה למחות כיון דעדיין לא נשלמה הגירות, ול"צ גדר בדצריים.

ונראה לבאר, דהנה צפרק האיש מקדש (קידושין מו א) איתמר קטנה שנתקדשה שלא לדעת אביה אמר רב צין היא וצין אביה יכולין לעכב ורב אסי אמר אביה ולא היא, איתביה רב הונא לרב אסי ואמרי לה חייה בר רב לרב אסי אס מאן ימאן אביה אין לי אלא אביה היא עלמה מנין ת"ל אס מאן ימאן מכל מקום, ועוין ברמצ"ן (לעיל שם מד ז

בשמיטת) שכתב וז"ל הא דאמרינן צפי האיש מקדש צקטנה שנתקדשה שלא לדעת אביה לריכה גע שמא נתרלה האב, נראה שהקידושין אינן חלין משעה שנתרלה אביה בלבד, אלא אס נתרלה למפרע הן חלין, כדאמרינן (שם מה ז) אוכלת צתרומה עד שיצא אביה וימחה, לומר דכיון דמסתמא כשיצא לא ימחה, מעכשיו נשואה היא, ש"מ משעה ראשונה הן חלין, וכן פרש"י ז"ל שמא נתרלה כששמע והוה קדושין למפרע, וקשיא לי וכיון שכן היכי אמר רב צין היא צין אביה יכולין לעכב, איכי היכי מעכבא דלא מהני ריזוי דאב צתר הכי, והא חלו קדושין משעה ראשונה כשנתרלה צסוף כו' ויש לומר דקדושין ונשואין דצתו אף על גב דחוצ הוא לאב לענין נדרים ומעשה ידיה, זכות הוא להשיאה ומלוה דרמיא עליה היא, וכב"ג היכא דחזינן דניחא ליה זכין לאדם שלא צפניו כדאמרינן ציצמות (ק"ה ז) צגט צמקום קטעה, ואף על גב דקטנה היא ולית לה יד, ה"מ לאחר מיתת אביה אבא צחיי אביה יד ידיה היא, ולא גרע מחלרו שקונה לו שלא מדעתו צזכות, הלכך כשנתרלה צסוף מקודשת, וכן כשנתרלה בצן הוא הדין והוא הטעם דאע"ג דמיתסר

חיגלאי דהוי זכות ומכני מדין זכין
 לאדם שלא צפניו, מ"מ כיון דהנך
 קידושין מחוסרין רילוי, ורק כשנתרלה
 האב חיילי מכאן ולהבא ולמפרע, השיבי
 דיבור ואמרין בזה אתי דיבור ומצטל
 דיבור, ולהכי אף הבת עלמה מליא למאן
 ולעקור את הקידושין, ושוב לא חיילי
 הנך קידושין אף כשנתרלה האב.

ובע"ז מלינו צפרק בית שמאי (יבמות
 קט ז) דאיכא מאן דאמר
 דקידושי קטנה מיתלא תלו וכי גדלה
 גדלי צדקה מדאורייתא אף על גב דלא
 צטל, ושיעת רש"י שם דגדלי צדקה היינו
 למפרע, דכל שגדלה ולא מיחתה חיילי
 הקידושין למפרע מדאורייתא, אלא דאם
 מיאנה ומיחתה קודם לכן צטלי
 הקידושין [ויעוין צרא' וצקרא' שם
 ואכמ"ל].

ומעתה יש לצאר דברי התוס' דאייתי
הרשב"א, דנראה דס"ל דכל
 דהודיעוהו המלוות לצסוף, חיילא
 הגירות מכאן ולהבא ולמפרע [ומע"ז
 לידדו האחרו' לצאר צשיעת התוס'
 צסנהדרין לענין קבלת מלוות ואכמ"ל]
 אך כיון דהך גירות מחוסרת הודעת
 מלוות ואכתי מיתלא תליא וקיימא ולא
 נגמרה, מזי למחות ולעקור הגירות,

צקרובותיה כל היכא דנתרלה זכות
 חשבינן ליה משום דמלוה דרמיא עליה
 היא, וסופו לישא אשה ולהאסר
 צקרובותיה קאי, וצמקום שחושבינן שלא
 נתרלה אמרינן חוב הוא לו, ואף צמקום
 זכות גמור צלווח מעיקרא אין זכין לו
 שלא צפניו, כדאיתא צפ' השוחט צמס'
 חולין (לט ז) וכן פרש"י ז"ל גבי ארלווי
 ארלי קמיה דמשום דזכין לאדם הוא,
 וטעמא דרצ צהיא יכולה לעכצ
 משום דכל זמן שלא שמע האב
 ונתרלה לא גמרי קדושי וקדושין
 תלוין הן, ואתי דיבור ומצטל
 דיבור הוא כחוזרת דר' יוחנן צפ'
 האומר (שם נט א) ואף על גב
 דחיילי למפרע, ומכאן ראייה
 דדוקא כשנתרלה האב צפירוש או
 צשתיקה, אצל לא שמע ומת אינה
 מקודשת, דאי אמרת מסתמא
 ניחא ליה צמעשה דצתו ורילוי
 שלא מדעת הוי רילוי, א"כ היא
 ודאי אינה יכולה לעכצ שהרי אין
 קדושין אלו חסרין רילוי משעה
 ראשונה כו' עכ"ל.

ומבואר צדברי הרמב"ן דבר חידוש,
דאע"ג דאם נתרלה האב
חיילי הקידושין למפרע, ומשום דע"ז

וכדמלינו גבי קידושי קטנה, דכל זמן
דלא נתרצה האב ולא חיילי הקידושין,
מליא למחות ולעקור הקידושין, ואע"ג
דאם נתרצה האב חיילי מכאן ולהבא
ולמפרע [ויש לבאר עוד באופ"א].

בענין קלב"מ בקנס (ב)

ותמזהו התוס' והראשונים דהא עיקר קיס ליה צדרצה מינייה צרליחה כתיב דצעינן התראה, ועוד דשבת ומחתרת תרווייכו תננהי דצפרק ממניח (לד ז) תנן והוא שהדליק את הגדיש צשבת פטור מפני שנידון צנפשו ומחתרת נמי תנינא צפרק צן סורר (סנהדרין עג א) היה צא צמחתרת ושיצר את החצית אס אין לו דמים פטור [ולכהי' פירשו איפכא דעציד לריכותא אהא דצקנס ליכא קלב"מ].

ונראה לדון ציישוב דצרי רש"י, עפמשנ"ת לעיל דיסוד דינא דצקנס ליכא קלב"מ היינו משום דסצירא ליה לרצוי מאיר דין קלב"מ אינו אלא צעונשין ממש, וקנס לא חשיב עונש.

ומעתה יש לומר, דס"ד דהא דתנן צסנהדרין דהצא צמחתרת ושיצר את הכלים אס אין לו דמים פטור, אינו אלא לרצנן, דס"ד דדין הריגה דרודף לא הוי עונש כלל, אלא יסודו משום הללת הנרדף [ונכי דהוי נמי חיובא דרודף, ויעוין צחידושי רצינו חיים הלוי (פ"א מרנח) מ"מ יתכן דס"ד דלא הוי דין עונש] משא"כ לרצוי מאיר

רבה אמר לעולם צטוצח על ידי עלמו ור' מאיר לוקה ומשלם אית ליה מת ומשלם לית ליה ושאני הני דחידוש הוא שחידשה תורה צקנס אף על גב דמיקטיל משלם ואזדא רצה לטעמיה דאמר רצה היה גדי גנוב לו ועצחו צשבת חייב שכבר נתחייב צגניצה קודם שיצא לידי איסור שבת גנב ועצח צשבת פטור שאס אין גניצה אין עציחה ואין מכירה ואמר רצה היה גדי גנוב לו ועצחו צמחתרת חייב שכבר נתחייב צגניצה קודם שיצא לידי איסור מחתרת גנב ועצח צמחתרת פטור שאס אין גניצה אין עציחה ואין מכירה ולריכא דאי אשמעינן שבת משום דאיסורה איסור עולם אצל מחתרת דאיסור שעה הוא אימא לא ואי אשמעינן מחתרת משום דמחתרתו זו היא התראתו אצל שבת דצעינא התראה אימא לא לריכא, ופירש רש"י שבת משום דאסוריה איסור עולם כל זמן שיעידו עליו שחילל שבת ימיתוהו צית דין הלכך חמירא מיתה דילה לפוערו מממון, אצל מחתרת דאיסור שעה אי לא משכח ליה ההיא שעתא תו לא מיקטיל.

ומשמע דלא אתינן עלה משום דמחתרת אינה לריכה התראה, אלא דאית צה התראה [ואף דדין התראה דמחתרת חלוק מדין התראה דעלמא, מ"מ משמע בגמ' דכלפי לריכותא דהכא חשיב דמחתרת אית צה התראה] וא"כ הא דאמרינן אצל שבת דצטיא התראה לא היינו דצגוונא דליכא התראה פטור, ודלא כתנא דצי חזקיה.

ויתכן דגם הא דס"ד דצשוגג ליכא קלצ"מ אינו אלא לרצי מאיר, דיש לומר דכיון דלרצי מאיר ליכא קלצ"מ אלא צעונשין דוקא, ס"ד דהיינו דוקא היכא דעצדינן ציה החומר, דצכה"ג אמרי' דהעונש הקל נכלל בחמור ולא עצדינן ציה תרתי, משא"כ אי הוי דין צכל חיוצ ול"ה דין צעונשין דוקא.

דליכא קלצ"מ אלא צעונשין ס"ד דליכא קלצ"מ צצא צמחתרת, והא דאמרינן דמחתרת דאיסור שעה היינו צתורת סימן והוכחה, דמכא דצינא מן המחתרת פטור אלמא דלא הוי דין עונש, אלא דין הללת הנרדף גרידא, ולהכי כד נפק מן המחתרת פטור.

ובהא דס"ד דצשבת דצטיא התראה ליכא קלצ"מ, יש לומר דכוונת הגמ' רק דס"ד דצגוונא דלא אתרו ציה פטור, והרי הא דתנן צהמניח הוא שהדליק את הגדיש פטור מפני שהוא נידון צנפשו סלקא דעתין התם (לה א) דמיירי צמזיד מדתנן מפני שהוא נידון צנפשו [אלא דדחי דמלינן לאוקמי צשוגג והכי קאמר כיון דצמזיד נדון צנפשו צשוגג פטור יעו"ש] וכן משמע לכאורה דהרי אמרינן דאי אשמעינן מחתרת משום דמחתרתו זו היא התראתו,

בענין מכירת שטרות

חיילא המחילה, מ"מ כיון דמדרצנן דיינינן דנקנה ללוקת, רחוי לדון מדרצנן דלא חלה המחילה, וכמוכר חפץ צקנין דרצנן וחזר ומכרו צקנין דאורייתא, דאף לסוצרים דקנין דרצנן לא מהני לדאורייתא ואכתי לא קנאו ראשון מדאורייתא, מ"מ פשיטא דלא קנאו השני [דודאי לא עדיף לוקח שני מן המוכר עלמו, דאף דאכתי הוי צעלים מדאורייתא לא מצי לאפוקי מידי לוקח דרצנן].

ונראה לדון לצאה, דהנה יעוין צר"ן (ע"ז נט ז) שכתב וז"ל רב אשי פשיטא ליה דצסתס מגען לא מתסר אלא מדרצנן דאסור למשקל דמי ואפי' מהכוא עכו"ס דנגע ציה דאי שקיל דמי יין נסך קא שקיל ולא דמי הזיקו שכיון שהוא מותר מן התורה ואין עליו שם ע"ז כלל יכול העכו"ס לומר לו אנא לא אזקתיך ולא מידי שהרי אין היין אסור עליכם אלא מפני גדר שגדרתם לעלמכם כדי להתרחק ממנו ואינו צדין שאבא נפסד צשציל כך, אצל כשנסכו לע"ז ממש מחייב צתשלומין דמקלא קלייה כיון דאסיק עלי' שמא דע"ז ואסריה צין לדידיה צין לאחרים כו' עכ"ל, וצחי ר'

אמר שמואל המוכר שטר חוצ לחצירו וחזר ומחלו מחול ואפילו יורש מחול מודה שמואל צמכנסת שטר חוצ לצעלה וחזרה ומחלתו שאינו מחול מפני שידו כידה, וצטעמא דמילתא דאס חזר ומחלו מחול מלינו כמה וכמה דרכים צדצרי הראשונים, ושיעת הר"י צתוס' דהיינו עעמא משום דמכירת שטרות דרצנן, וכן שיעת הר"י ורמב"ם (פ"ו ממכירה ה"ג) וז"ל הריטב"א צסוגין משום דמכירת שטרות דרצנן ואתיא מחילה דאורייתא ומפקעא מכירה דרצנן עכ"ל, ומצואר דגדר הדצרים כפשטו ממש משום דהמכירה אינה אלא מדרצנן ואילו המחילה מהניא מדאורייתא, וכן מצואר מלשון הרמב"ם (פ"ו מזכיה ומתנה ה"ג) מפני שקנין הראיה צשטר מדצריהם לפיכך היורש עדיין זה השטר שלו הוא מן התורה ומחלו עכ"ל, ומצואר דגדר הדין משום דהמוכר או יורשו אכתי הוו צעלים מדאורייתא על השטר, ולהכי מהניא מחילתם.

אולם גדר הדצרים לריך ציאור, דמה צכך דהוי דרצנן, הא מ"מ מדרצנן קנה הלוקח את החוצ, ונהי דמדאורייתא אכתי הוי של המוכר וכבר

שמואל (צ"ק ס"ה) תמה בדבריו, דנהי דמדאורייתא לא מיחייב כיון דמדאורייתא לא השיב נזק, אך מ"מ אמאי לא יתחייב לשלם מדרבנן מדין מזיק, כיון דמדרבנן דיינינן ליה כחפלא דאיסורא, וכתב שם להוכיח מהכא דאפילו "צולחן ערוך דרבנן" נמי לאו צכל דוכתי עשאורכו כעין דאורייתא לכל מילי, אלא למאי דתקון תקון ולמאי דלא תקון לא תקון יעוין שם [ויעוין עוד צשי' ר' שמואל (יבמות כו ז סק"א) דאף אי "צולחן ערוך דרבנן" שניות פטורות מיבוס לגמרי, מ"מ אס צעלו קנו אף מדרבנן, ומשום דלא רלו חכמים לצעל את הקנין דאורייתא, ולהכי אף כלפי דינא דרבנן חייל הקנין, ויעוין עוד כע"ז צחי' ר' שמואל (צ"מ ס"ה סק"ד) דצפסול לשצועה מדרבנן, נהי דלא מהימן להפטר צצועה, מ"מ אס רולא התוצע יכול לחייבו להשצע כיון דמדאורייתא השיבא שצועה [צגוונא דלא נודע פסולו אלא דאיכא ממ"נ דשרי להשציעון] יעו"ש ואכמ"ל].

ומצתה יש לומר עד"ז לענין מכירת שטרות, דאף דתיקנו דחלה המכירה מדרבנן, מ"מ לענין כח המחילה של המוכר לא תיקנו להפקיעו, וצזה אף מדרבנן דיינינן כדינא

דאורייתא, ולהכי אס חזר ומחלו מחול אף "צולחן ערוך דרבנן", ולא דמי למוכר חפץ צקנין דרבנן וחזר ומכרו, דהתם ודאי הוי צכלל התקנה דהרי עיקר התקנה דיחני הקנין דרבנן להפקיע החפץ מיד המוכר וכ"ש מיד הלוקח, משא"כ הכא דמכירה ומחילה תרי דיני נינהו [וצפרע אי מחילה אינה הקנאה אלא סילוק והפקעה] נהי דלענין מכירה תיקנו לדון דחלה המכירה וזכה הלוקח בחוב ומלי לגבותו ואין המוכר רשאי לגבותו צעלמו מן הלוה וכו', מ"מ לענין אי מהניא מחילתו להפקיע את החוב לא תיקנו לדון הכ מכירה כמכירה, ואזלינן צזה צתר דאורייתא.

אולם הנה הרי"ף צסוגין ציאר טעמא דהמכנסת שטר חוב לצעלה אינה יכולה למחול וז"ל וטעמא דהמכנסת שטר חוב דאינה יכולה למחול הא קא פריש לה צבדיא מפני שידו כידה דכי היכי דאיבו לא מלי מחיל משום דילה סס הכי נמי איבי לא מליא מחלה משום דליה דכדיליה דמי דאין קנין לאשה צלא צעלה עכ"ל ויעוין משנ"ת לעיל צגדר הדצרים, דיסוד דינא דאס חזר ומחלו מחול משום דלא זכה הלוקח צגוף שיעצוד הגוף אלא רק צצכות

אולם יעוין צחידושי הר"ן דהאריך לצאר וז"ל פירש הרב אלפסי ז"ל, דטעמא משום דכיון שאין גופן ממון ואינו יכול להקנותן הקנאה אלימתא, אלא דרצנן הוא דתקינו לה לז מכר או לז מתנה, לפיכך יכול הוא למחול לפי שלא הגיעה המתנה או מכירה ליד הלוקח או ליד המקבל מתנה, והינו טעמא צמכנסת שער חוב לצעלה שאינה יכולה למחול, משום דעשו יד צעל כידה וכאילו הגיע המתנה ציד צעל לגמרי עכ"ל, ולכאורה מצואר צדצרו דגדר הדין, דכיון דמדאורייתא ל"ש מכירת שערות אלא דמדרצנן תיקנו מכירה צשערות, אף מדרצנן לא תיקנו כלל מכירה גמורה על גוף החוב, ואף מדרצנן ליכא הכא הקנאה אלימתא על גוף השיעבוד, אלא לז קנין לענין דמאי הלוקח לתצוב את החוב מן הלוב.

הגזיינא [כהרי"ד] או צשיעבוד הנכסים [כר"ת] ולהכי צמכנסת שער חוב לצעלה, דיסוד זכות הצעל צנכסי אשתו הוי משום דידו כידה, דחשיבי כחד צברא, הרי זכי איבו צחוב לגמרי כדין יורש, ולהכי לא מליא למחול, אף לכאורה ל"צ דהרי הרי"ף גופיה ציאר דטעמא משום דמכירת שערות דרצנן.

ונראה דהנה יעוין צלשון הר"ן על הרי"ף שכתב וז"ל לפיכך העלה הרי"ף ז"ל דהיינו טעמא משום דשערות אין גופן ממון ואי אפשר להקנותן צהקנאה גמורה אלא שחכמים תקנו להם לז מכר ולפיכך יכול למחול לפי שלא זכה צהן לוקח מן התורה עכ"ל, הרי דנקט הר"ן צלשונו דגדר הדין דמדרצנן תיקנו להם "לז מכר", ולפור"ר היה נראה לפרש כוונת הר"ן ע"ד משנ"ת לעיל, דגם מדרצנן לא דיינינן ליה כמכור לכל מילי, אלא רק לענין עמס המכר, אף לא לענין להפקיע כח המחילה דהמוכר.

בענין רוב דרוב

רוצא בשחיטה [ובגליון, פי' דהיינו רוצו שרוצו הוא יותר מעט מחליו ושליש הוא רוצ חלי ומשבו הוה כששחט שלישי והגרים שתות ומשבו שהוא רוצ הוי השליש השחוט רוצ ע"כ].

אולם הדברים לריכים ביאור עוצא, דהא בפשטו הא דסגי צרוצ סימן היינו מדין רוצו ככולו, וא"כ היאך מלינן להכשיר צרוצ מתוך כך רוצ [ואי סגי צרוצ מתוך רוצ, א"כ ליסגי צמשהו דנימא נמי דסגי צרוצ מתוך כך רוצא דרוצ וכן לעולם].

ויש המבצאים צזה, דהא דסגי צרוצ סימן אינו מהלכתא דרוצו ככולו דכל התורה כולה, אלא עיקר דין שחיטה אינו אלא צרוצ סימן, ודקדקו מדאמרינן (כה א) וזבחת כאשר לוייתך מלמד שנלטוב משה על הושט ועל הקנה ועל רוצ אחד צעוף ועל רוצ שנים צצהמה, ומשמע דעיקר הדין נאמר דסגי צרוצ, וכן דנו להוכיח מכמה דוכתי, והיינו משום דצרוצ סימן הוי מיפק חיותא.

אולם בפשטו הא דסגי צרוצ סימן אינו אלא מדין רוצו ככולו וכ"מ צכ"ד, וכן מוכח להדיא לכאורה צסוגיא

שליש ושחט שלישי והגרים שלישי רצ הונא אמר רצ כשרה רצ יהודה אמר רצ ערפה, רצ הונא אמר רצ כשרה כי נפקא חיותא בשחיטה קא נפקא רצ יהודה אמר רצ ערפה צעינן רוצא בשחיטה וליכא שחט שלישי והגרים שלישי ושחט שלישי רצ יהודה אמר רצ כשרה כו', וכתב רש"י וז"ל ה"ג רצ יהודה אמר רצ ערפה צעינן רוצא בשחיטה ולא גרסינן כי נפקא חיותא צעינן רוצא בשחיטה דהא רצ יהודה לאו צמיפק חיותא תלי טעמא דקאמר צסיפא שחט שלישי והגרים שלישי ושחט שלישי כשרה הואיל ורוצא בשחיטה ואף על גב דרוצא קמא דהוא מיפק חיותא לאו בשחיטה הוא.

אולם צתוס' הרא"ש כתב לצאר הכ גירסא וז"ל פי' הקונטרס ל"ג כי נפיק חיותא צעינן רוצא בשחיטה דהא רצ יהודה לאו צמיפק חיותא תלי טעמא דקאמר צסיפא שחט שלישי והגרים שלישי ושחט שלישי כשרה הואיל ורוצה בשחיטה ואף על גב דרוצא קמא דהוא מפיק חיותא לאו בשחיטה הואי, ונראה שאין למחוק הספרים דצשחט שלישי והגרים שלישי צמיפק חיותא איכא

אי גדר רוצו ככולו דסגי צרוצ, וצין אי גדר רוצו ככולו דט"י שנשחט רוצו חשצין לכולו כשחוט] ואחר דנקצע הדין דרוצ סימן הוא דצעי שחיטה, דיינין על "מעשה" השחיטה היאך נעשה, וצזה כל דרוצ המעשה נעשה צדרך שחיטה ומיעוטו צדרך הגרמה, הרי מדין רוצו ככולו חשצין דנעשה כולו צדרך שחיטה [ובהך דין רוצ חייל על ה"מעשה" לקצוע את שם המעשה למעשה שחיטה מעליא] ונמלא דנעשה מעשה שחיטה מעליא צרוצו של הסימן [ויש להאריך עוד צזה].

דמחלה על מחלה כרוצ דמדמיין רוצא דשחיטה לרוצ דכל התורה כולה.

ונראה לצאר צאופ"א, דלטולס עיקר דינא דסגי צרוצ סימן הוי מדינא דרוצו ככולו דכל התורה כולה, והא דסגי הכא דרוצ מעשה השחיטה נעשה צדרך שחיטה ומיעוטו צדרך הגרמה, היינו משום דאיכא צזה צ' נידונין, נידון אחד מכו הסימן הטעון שחיטה, וצזה איתא לדינא דרוצו ככולו, ואמרינן דסגי צשחיטת רוצ הסימן [וצין